

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.919 van 20 april 2016
in de zaak A. 218.742/XIV-36.962**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pierre Robert
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 E. Smitsstraat 28-30
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 15 maart 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 161.953 van 11 februari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 24 maart 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. In zijn eerste middel gaat verzoeker er verkeerdelijk van uit dat zijn beweerde werkzaamheden voor de ngo Shpoul ongeloofwaardig worden bevonden op grond van het enkele feit dat door de hoge mate van corruptie in Afghanistan de bewijswaarde van de verklaringen van de directeur van die ngo relatief is. Verzoeker gaat er echter aan voorbij

dat in het bestreden arrest ook wordt vastgesteld dat de inhoud van de e-mail van de directeur niet overeenstemt met zijn eigen verklaringen, dat zijn verklaringen over zijn takenpakket bij die ngo evenmin consistent zijn, dat zijn kennis van de regio waarin hij beweerde tewerkgesteld te zijn gebrekkig is en dat de directeur van de ngo verklaart geen weet te hebben van zijn persoonlijke problemen terwijl hij heeft verklaard dat de inlichtingendiensten naar het kantoor van Shpoul kwamen om vragen te stellen over hem en zijn baas. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat geen ernstig onderzoek zou zijn gevoerd naar de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. In het bestreden arrest wordt uitdrukkelijk gesteld dat “dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt”. Verzoekers kritiek dat “[d]e motivatie van het arrest [...] niet toe [laat] te begrijpen indien de stad Jalalabad als plaats van afkomst van verzoeker of als binnenlands hervestigingsalternatief geanalyseerd werd”, mist dan ook feitelijke grondslag.

Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

3. In het bestreden arrest toetst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers nood aan subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk aan de definitie van een binnenlands gewapend conflict zoals ontwikkeld door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Diakité van 30 januari 2014, waarop ook verzoeker zich beroept. Daargelaten de vraag of het aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toekomt om die beoordeling opnieuw te doen, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aannemelijk maken dat die toetsing in het bestreden arrest op onwettige wijze zou zijn gebeurd. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

4. Artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europees Parlement en de Raad betreffende gemeenschappelijke procedures voor de

toekenning en intrekking van de internationale bescherming werd in het Belgische recht omgezet met de wet van 10 april 2014 ‘houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State’. Verzoeker kan er zich dan ook niet meer rechtstreeks op beroepen. Het vierde middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Wat de door de verwerende partij met een aanvullende nota van 18 januari 2016 bijgebrachte COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad” van 18 december 2015 betreft, gaat het om een actualisering betreffende de veiligheidssituatie in Jalalabad. De beoordeling van die situatie maakt mede het voorwerp uit van de aanvankelijk bestreden beslissing en van de kritiek die verzoeker daartegen in zijn verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanvoerde. Het gaat dus om een gegeven dat verband houdt met de in de asielaanvraag en tijdens het administratief onderzoek geuite vrees. In overeenstemming met de door het Grondwettelijk Hof aan artikel 39/76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) gegeven interpretatie en met de volle rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen beschikt, kon deze laatste de in een aanvullende nota neergelegde stukken dus niet negeren. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij niet over een rechtsmiddel kon beschikken. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt bovendien niet dat verzoeker ter terechtzitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit verband enige opmerking heeft gemaakt met betrekking tot een mogelijke schending van de artikelen 39/57-1 en 39/76 van de vreemdelingenwet of van het recht op een effectief rechtsmiddel.. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op twintig april tweeduizend zestien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams